



Červená čiapočka

Múdrost, Obozretnosť

Nedávajme sa do reči s nikým, koho skutočný zámer nepoznáme.

Známa rozprávka nám pripomenie, že dávať sa do reči s cudzími ľuďmi môže byť nebezpečné. Ešteže tento príbeh má šťastný koniec.



🕒 12 min

😊 3+

V jednom malom údolí bola maličká dedinka s velikánskym kostolným zvonom, ktorý sa rozozvučal vždy na poludnie a bolo ho počuť až ďaleko za kopce. V tejto dedinke bývalo okrem iných obyvateľov aj malé roztomilé dievčatko s veľkými modrými očami. Volalo sa Červená čiapočka. Určite by ste ju hneď spoznali podľa nádhernej červenej šatky, ktorú nosila na hlave takmer stále. Najradšej by v nej aj spávala, tak veľmi si ju zamilovala, hneď ako ju dostala od svojej milovanej babičky.

Červená čiapočka sa ku každému správala úctivo a milo, vždy každému ochotne pomohla, no najradšej pomáhala svojej mamičke pri pečení a popritom si s obľubou pospevovala.

A tak to **bolo aj dnes**. Až do záhrady bolo počuť jej spev, vychádzajúci z kuchyne domčeka, v ktorom bývala. Práve s mamičkou dopiekli obľúbený koláč, ktorého vôňa sa rozliehala cez celú dedinu.

„Dnes sa nám tá bábovka naozaj podarila. Môžeme z nej pár kúskov zaniest aj babičke,“ povedala mamička Červenej čiapočke, keď vyklápala ešte horúcu bábovku z formy.

„To je skvelý nápad! Môžem ísť aj sama, veď som už dosť veľká. A k našej babičke by som trafila aj so zatvorenými očami. Však môžem, mami?“ pýtala sa Červená čiapočka.

„Je to síce neďaleko, no cesta vedie aj cez les. Musíš mi sľúbiť, že sa nebudeš nikde zastavovať a pôjdeš len pekne po vyznačenom chodníku až k babkinej chalúpke,“ prízvukovala mamička, otvárajúc okno, aby sa pozrela, či sa náhodou neblíži nejaká búrka. V tej chvíli sa ozval zvuk, ktorým veľký zvon dával všetkým na známosť, že je **pravé poludnie**.

Medzitým si už Červená čiapočka celá natešená uväzovala na hlavu svoju obľúbenú červenú šatôčku. Mamička jej do prúteného košíčka zabalila čerstvú bábovku a bylinkový sirup pre babičku.

„Neboj sa, nič zlé sa mi nestane,“ pobožkala na rozlúčku mamičku, zobrala do ruky nachystaný košíček a vydala sa na cestu.

Ešte aj ich psík Benny, ktorý pred domom poslušne strážil celý dvor, sa s Červenou čiapočkou svojsky rozlúčil, keď jej **zaštekala psie ahoj**.

Dievčatko si celou cestou potichučky pospevovalo svoje obľúbené pesničky a občas si aj poskočilo. Z oblohy sa na ňu prizieralo letné slniečko a svojimi vlastnými pesničkami ju doprevádzali vtáčiky, ktoré jej **poletovali nad hlavou**.

Ani sa nenazdala a v diaľke už zazrela známy chodník, vedúci cez les priamo k babičkinej chalúpke. Práve prechádzala popri lúke, ktorá bola teraz ešte pestrofarebnejšia ako dúha. Kvitli na nej kvietky od výmyslu sveta, jedny žlté, druhé biele, ďalšie fialové. A lúka nebola len plná kvetov, ale aj lúčnych koníkov a svrčkov, ktorí vyhrávali, **akoby mali koncert**.

Postupne však cvrlikanie utíchalo, pretože Červená čiapočka už pomaly vchádzala po chodníku do lesa. Rozkvitnutú lúku vystriedal listnatý les. Bol plný vysokánskych stromov, popadaného lístia a suchých konárov, ktoré sem-tam zapraskali, keď na niektorý **z nich stúpila**.

Idúc **po lesnom chodníku** si Červená čiapočka všimla pri starom dube krásny veľký hríb. Hneď sa k nemu rozbehla, že si ho zoberie do košíčka a poteší babičku aj takýmto úlovkom. Ako tak pri ňom čupela, zazrela kúsok ďalej ešte väčší hríb. A pri ňom ďalších, asi desať menších. Nadšene zbierala po lese krásne hríbiky a ani si nevšimla, ako sa k nej pomaly prikráda vlk. Mal zježenú srst, ceril veľikánske zuby a **strašidelne vrčal**. Už-už sa mu slinky zbíehali, no zrazu začul blížiacich sa drevorubačov, a tak radšej stiahol chvost. Schoval svoje hrôzostrašné zubiská a opatrne pristúpil bližšie k Červenej čiapočke, ktorá si ho všimla až teraz.

„Kamže, kam, dievčinka, takto sama cez les ideš?“ opýtal sa jej vlk milým tónom.

„Milý vlčko, no predsa košík plný dobrôt mojej babičke nesiem,“ odpovedala Červená čiapočka.

„A ďaleko býva tá tvoja babička?“ rýchlo sa vypytoval prefíkaný vlk, lebo nablízku zacítil drevorubačov, a tých by veru nerád stretol.

„Nie je to ďaleko, len tamtým chodníkom musím prejsť na koniec lesa a tam už je vidieť babičkinu chalúpku.“ Červená čiapočka mu takto nechtiac prezradila všetko, čo sa vlk chcel dozvedieť.

V tej chvíli sa lesom **ozval zvuk píly**, vlk sa ozlomkrky rozbehol na opačnú stranu a už ho nebolo.

Červená čiapočka viac už hríby nezberala a vrátila sa radšej späť na chodník, aby sa príliš nezdržiavala a neprišla k babičke neskoro.

Mrzutý a vyhladnutý vlk sa však nechcel svojej koristi len tak vzdať.

„Taký chutný obed som mohol mať, keby mi to neprekazili tí drevorubači,“ zalizoval sa opäť vlk, keď zastal na konci lesa. A vtom dostal nápad: „Veď už predsa viem, kde býva babička. Brucho si dnes ešte poriadne naplním, keď zjem babičku a potom si aj na dievčatko počkám, kým ku nej príde.“ A už aj trielil, čo mu sily stačili, skratkou priamo k babičkinej chalúpke.

Červená čiapočka si vykračovala po lesnom chodníku a práve začula ďatľa, ako klope **do kôry stromu**. Rozhliadala sa po okolitých stromoch, či ho neuvidí, ale na žiadnom ho nezazrela. Akurát sa jej hlávka zatočila z toho, ako sa pozerala do výšky a krútila sa dookola. Ale zakrátko už opäť pokračovala v ceste. Keď už konečne vychádzala z lesa, videla pred sebou posed, ktorý si tam postavili poľovníci na pozorovanie lesnej zveri. A o chvíľočku už zbadala aj známy domček so zelenou strechou - babičkinu chalúpku. Hopsala dole kopcom, hojdajúc košíkom, v ktorom už neboli len dobroty, ktoré do neho nachystala mamička, ale aj dubáky, ktoré Červená čiapočka cestou nazbierala. Čerstvý koláčik prilákal aj včielku, ktorá práve

poletovala nablízku. A tak sa malá včielka až k babičkinej chalúpke nechala odniesť, sediac na prútenom košíčku.

„Babkaa, babičkaaa, nesiem ti dobroty,“ kričala už z diaľky Červená čiapočka.

Keď prišla k chalúpke, **zabúchala na dvere:** „Babička, otvor, to som ja, Červená čiapočka.“

Ale Babička sa z chalúpky ani po dlhšej chvíli neozývala.

Červenej čiapočke sa to vôbec nepozdávalo a potom si všimla, že dvere nie sú zapreté tak ako inokedy. Z celej sily zatlačila do veľkých ťažkých dverí. Za sprievodu nepríjemného **vřzgavého zvuku** ich horko-ťažko otvorila a dostala sa dovnútra. Hneď sa začudovala, aký neporiadok tam babička mala - skriňa bola roztvorená a takmer všetky veci z nej boli rozhádzané po zemi.

„Babka, doma si? To som ja, Červená čiapočka, mám pre teba koláčik a ešte aj krásne hríby som cestou našla,“ kričala čo najhlasnejšie, hľadajúc v chalúpke svoju babičku.

Zrazu začula z izby podivný hlas: „Tu som, moja zlatá, tu. V posteli ležím, nože pod' sem bližšie ku mne.“

Červená čiapočka zašla k babičkinej posteli a opýtala sa: „Babička, necítiš sa dobre? Si chorá? A prečo máš taký čudný hlas?“

„Chorá som veru, preto tu ležím taká zababušená, že ma takmer ani vidieť nie je,“ ozval sa znovu hlas spod periny a hneď **za tým aj kýchnutie.**

„Tak to ti určite pomôže bylinkový sirup, ktorý mamička pribalila do košíka. Idem ti hneď z neho dať, aby si rýchlo vyzdravela,“ povedala Červená čiapočka a išla hneď zobrať sirup pre babičku.

Potom sa vrátila k posteli aj s lyžičkou a sirupom, a keď už bola úplne blízko, zbadala, že babička má okrem iného hlasu aj veľmi zvláštne oči a zuby veľké **ako nejaký vlk.**

„Babička, a prečo máš také čudné oči a akési priveľké zuby?“ opýtala sa udivene Červená čiapočka.

„To aby som ťa dobre videla, aká si peknučká, chutnučká, než **ťa celú zjem!**“ prezradil sa už nedočkavý vlk, ktorý si predtým povyberal zo skrine babičkine veci, poobliekal si ich na seba a schoval sa pod perinu, aby ho Červená čiapočka nespoznala.

Vyľakaná Červená čiapočka odskočila od postele, v ktorej ležal vlk prezlečený za babku. Rýchlo utekala hore po schodoch **do druhej izby**, aby ju vlk nechtyl, a prudko za sebou **zabuchla dvere**. Lenže vlk sa tak zamotal do veľkej babkinej periny a vecí, ktoré si na seba poobliekal, že sa z postele nevedel dostať. Ako tam bojoval sám so sebou a s babkinou perinou, do izby vošiel poľovník, ktorý šiel okolo a zbadal na chalúpke dvere dokorán otvorené. Pažravému vlkovi tak **vyprášil kožuch**, že zobral nohy na plecía a zastavil sa až za tretím kopcom.

Poľovník šiel po vystrašenú Červenú čiapočku do hornej izby a potom spoločne našli aj babičku, ktorú vlk nezjedol, pretože sa pred ním stihla ukryť v pivnici.

„Babička, taká som rada, že sa ti nič nestalo. Tak som sa veľmi bála! Už nikdy nebudem odbiehať mimo chodník a ani sa dávať do reči s nikým, koho nepoznám. Sľubujem. Tak som sa dnes poučila, že až do konca života si to **budem pamätať,**“ povedala na záver Červená čiapočka a spoločne s babičkou a poľovníkom, ktorý ich zachránil, si pochutnávali na bábovke, ktorú upiekla so svojou mamičkou.

A zazvonil zvonec a **rozprávky je koniec**.